

CHINOUK THIJSEN

**ARE YOU
SCARED
YET?**

kluitman

Novelles van Chinouk Thijssen:

Gegijzeld

Vlucht 703

Are you scared yet?

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_novelles op Instagram.

Nur 284-285 / W042601

Bisac YAF012000 / YAF062030

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Chinouk Thijssen

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeeld: © Rafael Sanchez Garcia / Trevillion Images

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor
het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl
chinoukthijssen.com

ARE YOU SCARED YET?

Realityprogramma

Productiebedrijf: Reality Media

2026 in productie

Crew:

Lotus Jacobs – productieleider

Joost Smit – regisseur

Vincenzo Post – presentator en voice-over

Happy Krijger – presentator en voice-over

Deelnemers Angsthuis:

Anass

Emma

Fenna

Kiana

Link

Lishaino

Marcello

Maud

Pelle

Selina

AUDITIE EMMA

‘Hoi, ik ben Emma en ik denk dat ik een goede deelnemer zou zijn voor het Angsthuis! Ik ben gek op uitdagingen en spellen, ik ben superfanatiek, maar ik kan ook goed tegen mijn verlies. Als ik in een huis woon met mensen die ik niet ken, zou ik ervoor kunnen zorgen dat iedereen zich op zijn gemak voelt. Als iemand het niet meer ziet zitten, ben ik er voor diegene en probeer ik die persoon op te vrolijken. Want dat is wel een karaktereigenschap van mij. Ik ben heel positief. En ook enthousiast en nou ja... nieuwsgierig, denk ik?’

‘Cut,’ zegt Joost, de regisseur, en hij kijkt me met een donkere blik aan. ‘Kun je het nog een keer doen, maar dan iets minder... verkoperig?’

Ik knik snel.

‘We willen gewoon weten wie je bent. Dus wat zijn je hobby’s, hoe is je gezinssamenstelling, en natuurlijk: wat is je grootste angst? Dat soort dingen.’ Joost lijkt een boer in te slikken, wat er heel ongemakkelijk uitziet. ‘Oké?’

‘Oké,’ antwoord ik.

‘Take twee.’

Het rode lampje brandt, ik recht mijn rug en pers een glimlach op mijn gezicht.

‘Hoi, ik ben Emma en ik zou heel graag mee willen doen aan

het programma *Are You Scared Yet?* Wekenlang opgesloten zitten in het Angsthuis met allemaal onbekenden lijkt mij dus echt geweldig. Ik ben zestien jaar en mijn hobby is lezen, vooral fantasy, omdat ik dan even kan ontsnappen uit het dagelijks leven. Dus ik zou echt wel een paar boeken meenemen het huis in. Ook hou ik heel erg van muziek. Ik heb altijd mijn koptelefoon bij me. Met noisecancelling erop. In het Angsthuis is dat misschien wel superhandig.’

De regisseur achter de camera maakt een gebaar met zijn hand dat ik to the point moet komen.

‘Eh...’ Ik duw mijn schouders naar achteren om nog iets rechter op te zitten. ‘Ik woon bij mijn oma, samen met mijn zusje. Onze ouders zijn omgekomen tijdens het duiken, toen we met z’n vieren op vakantie waren.’

Ik zie de blik van de man die tegenover me zit veranderen. Alsof ik iets heb gezegd waardoor ik nu zijn volledige aandacht heb. Hij gebaart dat ik door moet gaan.

‘Dus ja, dat was wel heel traumatisch,’ vertel ik. ‘Het is twee jaar geleden gebeurd, dat is nog niet heel lang. En een van mijn grootste angsten is daarom ook verdrinken. Ik zal sowieso nooit gaan duiken.’ Ik haal diep adem terwijl ik nadenk over wat ik toe kan voegen, want hij wil meer, dat is wel duidelijk. En ik heb dit programma echt nodig. Ik moet uitgenodigd worden. ‘Ook ben ik als de dood voor poppen. Die ogen alleen al. Ieuw. Mijn oma heeft iets van tien poppen in haar slaapkamer staan. Daar ga ik echt nooit naartoe.’

Het rode lampje gaat uit, en de regisseur buigt zich iets naar voren op zijn stoel.

‘Heel goed, Emma. Je maakt het persoonlijk, dat horen we graag.’ Hij glimlacht half. ‘Zou je er nog bij willen vertellen hoe je omgaat met groepsdynamiek en stress? En of je denkt dat je het aankan om je grootste nachtmerries te beleven met een VR-bril op?’

‘Ja,’ antwoord ik krachtiger dan ik me voel. Waar ben ik eigenlijk mee bezig?

En dan weet ik het weer. Ik doe dit om mijn ouders trots te maken. Pap zou dit geweldig hebben gevonden. En oma heeft het best zwaar met alle kosten die ze erbij heeft gekregen nu haar kleinkinderen bij haar wonen. Ik heb haar aan de telefoon gehoord met haar zus. Dit is de perfecte manier om haar te kunnen bijstaan. De winnaar krijgt namelijk dertigduizend euro, daar zou ze heel gelukkig mee zijn.

‘Ik heb geen moeite met nieuwe mensen, meestal gaat het allemaal wel vanzelf. Als iemand ergens hulp bij nodig heeft, ben ik de eerste die komt helpen.’

Wat moest ik nou nog meer zeggen? O ja.

‘Het best werk ik onder druk, dus van stress heb ik geen last. Ik heb een echte winnaarsmentaliteit, en ik zie alle games met de VR-bril als een groot avontuur.’

Opnieuw gaat het rode lampje uit, en de regisseur lacht breder naar me.

‘Dat heb je fantastisch gedaan, Emma.’

Hij staat op en ik doe hetzelfde.

‘Je hoort nog van ons.’

AUDITIE MARCELLO

Ik ga voor de camera zitten, en wanneer het rode lampje brandt, vertel ik wat ze van me willen weten.

‘Hoi, ik ben Marcello, ik ben zeventien, en ik wil meedoen omdat ik...’

Shit, waarom wil ik eigenlijk meedoen?

Ik denk hard na.

Bro, je zit hier nu echt je kans te verzieken. Kom op.

Ik zucht.

‘Ja, weet je... ik zorg voor mijn familie. Omdat... omdat mijn ouders dat niet kunnen, zie je.’ Ik lik over mijn lippen en zak een beetje onderuit op de stoel. De man achter de camera maakt me zenuwachtig. ‘Ik eh... ik hou van voetballen. Daar ben ik best goed in. Misschien wil ik ooit prof worden. Mijn familie trots maken, weet je. Ik ben goed met iedereen, maak geen problemen. En ja...’

Ik ben weer stil, volgens mij hebben ze nu wel een goed beeld van mij.

Het rode lampje van de camera gaat uit en de man die erachter zit, de regisseur, kijkt me recht aan.

‘Marcello, we willen je echt leren kennen. Begrijp je?’

Ik geef geen antwoord.

‘Wat is de echte reden dat je mee wilt doen aan het programma?’

vraagt hij. 'Waarom kunnen je ouders niet voor jou en je familie zorgen? Wat is jouw verhaal, Marcello?'

Van de manier waarop hij mijn naam uitspreekt, met een sissende s in plaats van een 'tsj', krijg ik de rillingen.

Ik ga rechter op zitten. Oké, ik ga ze geven wat ze willen.

'Zet maar aan,' geef ik als opdracht.

Wanneer het rode lampje weer brandt, begin ik opnieuw.

'Hoi, ik ben Marcello. Ik ben zeventien en ik wil meedoen aan het programma *Are You Scared Yet?* omdat ik een nieuwe uitdaging zoek. Ik hou van games en virtual reality, en ik ben een mensen-mens. Met een groep vreemden in een huis zitten is voor mij geen probleem.'

Adem in, adem uit.

'Samen met mijn broertje woon ik bij mijn tante, en ik zorg voor ze. Mijn ouders wonen in Su om daar familie te helpen. Ik help ze vanuit hier.'

Het lampje gaat uit.

'Su?' vraagt de regisseur.

'Suriname,' verduidelijk ik. Ik zou bijna met mijn ogen willen rollen, maar ik hou me in. 'Moet dat stukje opnieuw?'

De man schudt zijn hoofd. 'Nee, ga maar verder.'

Ik wacht tot het lampje weer brandt.

'Al zolang als ik me kan herinneren, ben ik bang voor honden. Vooral van die grote, die je helemaal kapot kunnen bijten.'

Ik denk aan de keer dat ik met een gap van mij aan het hardlopen was in Su, en dat we toen werden aangevallen door een rottweiler. We moesten heel hard rennen om aan hem te ontsnappen.

Opeens bedenk ik dat ik dit verhaal misschien wel op camera

moet delen, dus ik vertel zo uitgebreid mogelijk. Maar er verschijnt nog steeds geen goedkeurende blik in de man zijn ogen. Geen glimlach, niks.

Het is een chagrijnige witte man die mij sowieso gaat afwijzen voor het programma, dus waar doe ik mijn best nog voor?

Ik heb niks meer te zeggen en blijf stil voor me uit staren. Wanneer de regisseur doorheeft dat ik klaar ben zet hij de camera uit.

'Je hoort nog van ons, Marcello.'

Weer met die s. Maar ik verbeter hem niet.

Vlak voor de uitgang kom ik langs de wc, en ik schiet even snel naar binnen, want ik moet nog drie kwartier met de bus. Ik ga een hokje in zodat ik even kan chillen. Een paar minuutjes maar. Wanneer ik daar net zit, hoor ik de deur opengaan. Voetstappen komen dichterbij.

'Wat vond je van die laatste?' hoor ik een onbekende stem zeggen.

'Het was echt helemaal niks,' zegt de ander. 'Ik zou Marcello zelf niet uitkiezen.'

Weer die s. Het is de regisseur. Joost.

'Maar voor de diversiteit kunnen we hem goed gebruiken. We hebben meer kleur nodig in het huis, dus ik denk dat hij wel een callback gaat krijgen.'

Mijn hart slaat een slag over. Ben ik zo'n excuusman?

Het kletterende geluid van een straal urine weerklinkt in de ruimte buiten mijn hokje. Een ongemakkelijke stilte volgt. Ik zou het nog veel ongemakkelijker kunnen maken door nu naar buiten te stappen en naast die twee mijn handen te gaan wassen. Beetje

sensa maken, je weet toch. Maar door deze opmerking wil ik helemaal graag uitgekozen worden voor het programma. Ik zal ze eens laten zien wie Marcello is. Mensen zien me en hebben meteen een mening over me. Maar ik ben een goede jongen, een goed neefje, een goede broer, een goede zoon. En je kan lijp veel geld verdienen met meedoen. Deze kans laat ik me niet ontnemen.

Ik wacht tot de mannen de wc-ruimte uit zijn voor ik zelf naar buiten ga.

Terwijl ik in de bus naar huis zit, besluit ik dat ik niet alleen maar wil meedoen. Ik wil winnen.

Bestandsnaam:
proces-verbaal politieverhoor Lotus Jacobs

(productieleider realityprogramma *Are You Scared Yet?*)

Agent: Fijn dat je met me wilt praten, Lotus. Dit is een gesprek om alles wat er is gebeurd in kaart te brengen. Misschien stel ik vragen die je al eerder zijn gesteld. Als dat zo is, mag je opnieuw antwoord geven.

Lotus: Oké, duidelijk.

Agent: Je bent de productieleider van het realityprogramma *Are You Scared Yet?* dat de afgelopen weken te streamen was. Een nieuw format dat jij zelf hebt bedacht. Klopt dat? Wat is jouw rol als productieleider? Neem me even mee in de voorbereidingen voor zo'n show.

Lotus: Ik neem de aanmeldingen door van de jongeren die zich opgeven. Samen met mijn team kies ik er een aantal uit die ik voor de camera wil zien.

Agent: Zijn de deelnemers van tevoren goed gescreeend? Zijn er zaken achtergehouden, of door jou en het team over het hoofd gezien?

Lotus: Ik maak een programma. Natuurlijk is iedereen goed gescreeend.

Agent: Je hebt eerder de *Misdaadshow* gepresenteerd. Daarbij is ook een dodelijk slachtoffer gevallen.

(drukkende stilte)

Lotus: Ik heb dit ook niet gewild. Het is gruwelijk fout gegaan, dat geef ik toe. Maar ik weet niet hoe zijn dood voorkomen had kunnen worden.

Agent: O, maar ik weet zeker dat dit voorkomen had kunnen worden. Het was jouw taak om die jongeren veilig te houden. Vind je dat zelf ook niet?

Lotus: Ik zeg niks tot mijn advocaat er is.

Beste deelnemer,

Gefeliciteerd! Jij bent uitgekozen om deel te nemen aan het realityprogramma *Are You Scared Yet?* Op 7 juli word je verwacht in de studio, en daarna zul je het Angsthuis betreden.

In de bijlagen vind je alle informatie over wat je wel en niet mee mag nemen en natuurlijk de details over de vergoedingen. Ook toegevoegd is het contract, dat ondertekend teruggestuurd mag worden. Alles rondom het programma is tot aan de start van de opnames uiterst geheim, dus breng nog niks naar buiten tot we dit aangeven.

Wij kijken uit naar je komst.

Lotus Jacobs
(productieleider)

INSIDE TALK

22.00

.....
Marcello

‘Welkom bij een nieuwe aflevering van *Inside Talk*,’ begint de presentatrice. ‘We gaan het vanavond hebben over de nieuwe reality-show die volgende week van start gaat: *Are You Scared Yet?*’

Het publiek applaudisseert en de presentatrice glimlacht tevreden in de camera. Handenwrijvend wacht ik tot ik naar voren word geroepen.

‘Vanavond hebben we de presentatoren van het programma te gast en een paar deelnemers die we alvast aan jullie bekend mogen maken.’

Ik kijk naar de camera en zie dat de tekst op de autocue verdergaat.

Het logo van *Are You Scared Yet?* komt achter de presentatoren in beeld. Samen met een paar anderen van het programma mag ik plaatsnemen aan de ovale tafel. De lichten worden feller, de spots schijnen fel op onze gezichten. De camera staat klaar, precies voor de tafel, en de man daarachter telt met zijn vingers af.

Drie, twee, één.

De presentatrice recht haar rug. ‘En dan... een nieuw reality-

programma. Vanaf volgende week te zien. Ik heb het over *Are You Scared Yet?*’ Ze draait zich naar de man tegenover me toe. ‘Vincenzo, jij presenteert samen met je collega Happy dit programma.’

Vincenzo knikt trots. Hij heeft er duidelijk zin in.

‘Er zijn al zoveel realityshows. Wat is er anders aan *Are You Scared Yet?*’

‘Reality is nog nooit zo populair geweest als nu,’ begint Vincenzo. ‘Maar deze show is heel uniek. De deelnemers zitten met onbekenden opgesloten in een huis en...’

‘Zoals in *Bondgenoten?*’ onderbreekt de presentatrice hem. ‘*Starmaker?* *Utopia?* *Big Brother?*’

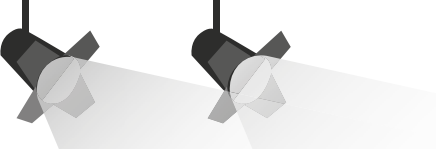
Terwijl ze even na lijkt te denken over nog meer programma’s neemt Vincenzo het snel weer over.

‘Dat is maar een stukje van de show. Ja, ze zitten net zoals in *Bondgenoten* met elkaar in een huis. Maar ze moeten challenges doen met een VR-bril op.’ Vincenzo schraapt zijn keel en neemt een slok water. ‘De deelnemers zijn gescreend op hun eigen angsten, en die gaan we tot leven brengen met virtual reality. En de kijkers spelen hierin een grote rol.’

De presentatrice richt zich op Happy, die naast Vincenzo zit.

‘Mag het publiek de deelnemers dan uit het huis stemmen? Of wat moet ik me erbij voorstellen dat de kijkers een grote rol hebben?’

Happy plakt een brede glimlach op haar gezicht. ‘Kijk, het is natuurlijk een groep wildvreemden die maximaal tien weken lang in het Angsthuis zit. Ze zijn afgesloten van de normale wereld, van vrienden en familie. Maar er is wel gekozen voor jongeren die dit programma nodig hebben.’

Nog steeds wordt de vraag over het publiek niet beantwoord, maar Happy gaat verder met wat ze zelf graag vertelt.

‘Deze deelnemers hebben zich opgegeven omdat ze veelal uit gezinnen komen die moeite hebben met rondkomen.’

Ik verschuif ongemakkelijk op mijn stoel. Verstrakt staar ik voor me uit. Shit, moet ze dit nu echt zeggen? Dat heb ik alleen verteld voor de auditie, om uitgekozen te worden. Niet om met heel Nederland te delen.

Happy gaat onverstoord verder. ‘Wij willen deze jongeren, deze gezinnen, helpen.’

De talkshowpresentatrice knippert met haar ogen. ‘Maar daarmee weten we nog niet wat dit te maken heeft met het publiek. Gaan de kijkers deze gezinnen betalen?’

Happy schudt haar hoofd. ‘De winnaar ontvangt een groot geldbedrag, en voor hun deelname krijgen ze natuurlijk ook betaald. Plus: denk aan de kansen na het programma voor sponsordeals, mogelijkheden die ze krijgen omdat ze dan bekend zijn, influencers, noem maar op. Het publiek betaalt uiteraard niets, maar beslist wel wie er met dat bedrag van maar liefst dertigduizend euro naar huis gaat.’

‘Deze jongeren zitten niet langer op school,’ voegt Vincenzo toe, en hij gebaart naar mij en Emma, naast me. ‘De meeste hebben hun diploma al, sommige hebben een tussenjaar genomen.’ Hij leunt een beetje naar voren. ‘Elke zondagavond is er een aflevering te zien met beelden van de hele week en de VR-games die ze hebben gespeeld. Op tv zenden we aansluitend het stemmen en de *exits* live uit. Het publiek bepaalt wie dat het beste heeft gedaan en wie diezelfde avond nog het huis moet verlaten.’

‘Marcello, jij bent een van de deelnemers en aanstaande zondag ga jij het Angsthuis in, samen met negen onbekenden.’ De presentatrice glimlacht bemoedigend naar me, maar ik kan nog amper ademen. De lampen boven me zijn zo fel, ze branden bijna gaten in mijn gezicht. ‘Wat verwacht je van dit avontuur? Waarom is jouw deelname zo belangrijk voor jou en je familie?’

Ik lik over mijn droge lippen.

‘Weet je, ik ga mezelf laten zien. Echt hoe ik ben. Dat is belangrijk voor me. Een nieuwe uitdaging, mijn angsten overwinnen. En als ik daarmee geld kan verdienen en mijn familie kan helpen om een beter leven te krijgen, hier en in Suriname, dan is het me alles waard.’

Mijn hart gaat tekeer, maar ik probeer mijn zenuwen niet te laten blijken.

‘En jij, Emma?’ De vrouw richt zich op het meisje naast me.

‘Precies wat Marcello al zei,’ antwoordt ze met zachte stem. ‘Ik wil mijn angsten overwinnen en mijn oma helpen.’

De presentatrice knikt tevreden. ‘Ik wens jullie veel succes de komende weken, en natuurlijk veel plezier.’ Ze draait zich naar de presentatoren van het programma. ‘Vincenzo, Happy, bedankt voor jullie komst.’ Ze kijkt recht in de camera, waar de autocue weer in beeld komt. ‘*Are You Scared Yet?* Vanaf aanstaande zondag om acht uur. Kijken dus.’

De tune van de talkshow wordt ingezet en de lichten worden gedimd.

‘En cut.’